

ROMANTINIS
TRILERIS

TESS
GERRITSEN
LAIKOMA
KALTA

 svajonių knygos

Knygute.lt

Tess Gerritsen

LAIKOMA KALTA

Romanas

Versta iš: Tess Gerritsen, Presumed Guilty,
Harlequin Books, 1993

© Tess Gerritsen, 1993

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Eva Čepurnova, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© iStockphoto. com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-584-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

Jis paskambino dešimtą vakare, tuo pat metu kaip ir visada.

Net neatsiliepusi Miranda numanė, kad tai jis. Taip pat žinojo, kad jei nepakels ragelio, telefonas skambės, kol įkyrus jo garsas išves iš proto. Žingsniuodama po miegamąjį galvojo: „Neprivalau atsiliepti. Nebūtina su juo kalbėtis. Nesu jam skolinga nė sudilusio skatiko.“

Telefonas nutilo. Miranda sulaukė kvapą tikėdamasi, kad šį kartą jis nusileis, šįsyk supras, kad ji kalbėjo rimtai.

Vėl sudžergždęs telefonas privertė krūptelėti. Kiekvienas skambtelėjimas tarsi švitrinis popierius brūžino įtemptus nervus.

Negalėjo daugiau to pakęsti. Jau keldama telefono ragelį žinojo, kad daro klaidą.

- Alio?

- Pasiilgau tavęs,- tyliai ištarė jis. Tas pats šnabždesys, ligi skausmo pažįstamas ir artimas.

- Nepageidauju, kad man daugiau skambintum,- pasakė ji.

- Nesusivaldžiau. Visą dieną norėjau su tavimi pasikalbėti. Miranda, be tavęs jaučiausi košmariškai.

Ji pajuto, kaip tvenkiasi ašaros. Giliai įkvėpė, kad nepravirtų.

- Nejaugi negalime pabandyti dar kartą?- maldavo jis.

- Ne, Ričardai.

- Prašau. Šįsyk viskas bus kitaip.

- Niekas niekada nepasikeis.

- Ne! Pasikeis...

- Tai buvo klaida. Nuo pat pradžių.

- Tu vis dar myli mane. Žinau, kad myli. O varge, Miranda, visas šias savaites buvome kartu, kas dieną mačiau tave darbe ir negalėjau prie tavęs prisiliesti. Netgi pabūti su tavimi vienumoje...

- Daugiau nereikės viso to patirti, Ričardai. Juk įteikiau tau prašymą išeiti iš darbo. Aš tikrai noriu pasitraukti.

Ragelyje ilgą laiką buvo tylu, tarsi jos pasakymas būtų smogęs jam į paširdžius tikrąja to žodžio prasme. Ji pasijuto pakylėta ir kalta tuo pat metu. Kalta, kad pagaliau išsilaisvino ir tapo nepriklausoma.

Jis tyliai ištarė:

- Aš pasakiau jai.

Miranda tylėjo.

- Ar girdi mane?- paklausė jis.- Aš pasakiau jai viską apie mus. Susitikau su savo advokatu. Pakeičiau sąlygas...

- Ričardai...- lėtai prabilo ji.- Dabar tai neturi jokios reikšmės. Nesvarbu, tu vedęs ar išsiskyręs, aš nenoriu daugiau tavęs matyti.

- Tik vieną kartą.

- Ne.

- Aš atvažiuoju. Tuoj pat...

- Ne.

- Privalai su manimi susitikti, Miranda!

- Nieko aš neprivalau!- sušuko ji.

- Būsiu po penkiolikos minučių.

Negalėdama tuo patikėti Miranda žiūrėjo į telefoną. Jis padėjo ragelį. Po galais, jis padėjo ragelį ir po penkiolikos minučių belsis į jos duris. Jai pavyko paskutines tris savaites oriai dirbti šalia jo, mandagiai šypsotis ir neutraliai kalbėti. O dabar jis atvažiuos ir nuplėš jos savitvardos kaukę; vėl abu atsidurs ten pat, įsisuks į tas pačias pinkles, iš kurių ji ką tik sugebėjo išsiveržti.

Miranda prilėkė prie drabužinės ir išsitraukė sportinį nertinį. Turėjo nuo jo pabėgti. Kur jos

nerastų, kur būtų viena.

Ji išsiveržė pro priekines namo duris, nusileido prieangio laiptais ir pradėjo greitai, niršiai eiti Gluosnių gatve. Pusę vienuoliktos vakaro kaimynai jau ruošėsi gulti. Eidama pro langus matė šviesas, šeimos narių siluetus įvairiomis pozomis, kai kur spragsinčią židinio liepsną. Pajuto vėl kylantį pavydą, troškimą priklausyti mielai bendrai visumai, žarstyti savojo židinio žarijas. Kvailos svajonės.

Drebėdama apglėbė save rankomis. Oras buvo vėsus – gana įprastas rugpjūčiui Meine. Ji ėmė pykti. Širdo, kad šalta. Niršo, jog buvo priversta išeiti iš namų. Pyko ant jo. Bet nesustojo, ėjo toliau.

Pasiekusi Beivju gatvę pasuko į dešinę, jūros link.

Nuo vandens ritorsi migla. Uždengdamas žvaigždes niūrus rūkas slinko gatve. Miranda paskendo migloje, sukančioje ją verpetais. Iš kelio pasuko į takelį, juo nuėjo iki granitinių, dabar slidžių nuo miglos, laiptų. Apačioje, akmenuotame paplūdimyje, stovėjo medinis suolelis, kurį laikė savu. Čia ir atsisėdo, prisitraukė kelius prie krūtinės ir įsmeigė akis į jūrą. Kažkur įlankoje supdamasis ant bangų girgždėjo plūduras. Vos įžiūrėjo žalią švyturio švie-

są, blykčiojančią rūke.

Jis jau turėtų būti prie jos namo. Miranda svarstė, ar ilgai jis belsis į duris. Gal iki jos kaimynas ponas Lanzo pradės skųstis. O gal pasiduos ir grįš namo, pas žmoną, sūnų ir dukrą.

Ji atrėmė kaktą į kelius stengdamasi ištrinti iš minčių laimingos Tremeinų šeimos vaizdelį. Nors savo šeimą Ričardas apibūdino *kitaip*. Sakė, kad ji *ant subyrėjimo ribos*. Tik dėl meilės vaikams, Filipui ir Kesei, jis neišsiskyrė su Evelina prieš keletą metų. Dabar dvyniams devyniolika. Gana suaugę sužinoti tiesą apie tėvų santuoką. Tačiau dabar jis negali skirtis, nes jaudinasi dėl Evelinos, savo žmonos. Jai reikia laiko apsiprasti, ir jei Miranda bus kantri, jei mylės jį taip, kaip jis myli ją, viskas išsipręs...

„O, taip. Argi ne puikiai viskas išsisprendė?“

Miranda tyliai nusijuokė. Pakėlė galvą, pasižiūrėjo į jūrą ir dar kartą nusijuokė, ne isteriškai, bet su palengvėjimu. Jautėsi, tarsi būtų ką tik atsigavusi po ilgos karštinės; protas aštrus, vėl gali blaiviai mąstyti. Veidą maloniai drėkino migla, šaltas jos prisilietimas valė Mirandos sielą. Kaip jai reikėjo tokio apsivalymo! Mėnesių mėnesius kaltė gulė ant jos sluoksniais

tarsi purvas, kol po visais nešvarumais ji vos galėjo įžiūrėti save, savo tikrąjį „Aš“.

Dabar viskas baigta. Šį kartą iš tikrųjų baigta.

Miranda nusišypsojo jūrai. „Mano siela ir vėl priklauso man“, – pagalvojo. Ją apėmė ramybė, kokios seniai nebuvo jutusi. Ji pakilo ir pajudėjo namų link.

Už dviejų kvartalų nuo savo namo pastebėjo mėlyną „Peugeot“, pastatytą netoli Gluosnių ir Pavasario gatvių sankirtos. Vadinasi, jis vis dar jos laukė. Ji sustojo prie automobilio, pasižiūrėjo į juodą odinį saloną, avikailio apmušalus; viskas buvo per daug gerai pažįstama. „Nusikaltimo vieta, – mintijo. – Pirmas bučinyš. Sumokėjau už jį savo skausmu. Dabar atėjo jo eilė.“

Nusisukusi nuo automobilio ryžtingai patraukė namo. Užlipo prieangio laiptais. Priekines duris, kaip ir buvo palikusi, rado atrakintas. Viduje vis dar degė šviesos. Svetainėje jo nebuvo.

– Ričardai?

Jokio atsako.

Ką tik virtos kavos kvapas priviliojo ją į virtuvę. Ant viryklės ji pamatė kavinuką su šviežiai

užplikyta kava, ant stalviršio pusiau nugertą puodelį. Vieną spintelės stalčių rado pravirą. Ji užtrenkė. „Ką gi. Užėjai vidun ir jautiesi kaip namie, tiesa?“ Ji griebė puodelį ir išpylė jo turinį į kriauklę. Kava aptaškė ranką; gėrimas buvo vos drungnas.

Perėjusi koridorių Miranda sustojo prie vonios kambario. Jame degė šviesa, iš čiaupo lašėjo vanduo. Ji išjungė šviesą.

- Neturi teisės čia ateiti!- sušuko.- Tai mano namai. Galėčiau iškviešti policiją, tave suimtų už neteisėtą įsiveržimą į privačią valdą.

Ji pasuko link miegamojo. Dar nepasiekusi slenksčio žinojo, ko tikėtis, numanė, su kuo teks susigrumti. Jis bus išsidrėbęs ant lovos nuogas, su šypsena veide. Taip pasisveikino su ja praėjusį kartą. Šįkart išmes jį iš namų, su drabužiais arba be jų. Šįsyk jis sulauks staigmenos.

Miegamajame buvo tamsu. Miranda įjungė šviesą.

Kaip ir spėjo, jis gulėjo išsidrėbęs ant lovos. Rankos atmetos į šalis, kojos susipynusios paklodėse. Nuogas. Tačiau be šypsenos veide. Jame- sustingęs siaubas, burna pravira nuo tylaus riksmo, akyse- baugus amžinybės vaiz-

das. Nuo lovos kabojo krauju persisunkęs paklodės kraštas. Be tylaus tekšenišo- tamsiai raudonos spalvos skysčio lašėjimo ant grindų- kambaryje viešpatavo tyła.

Miranda įstengė žengti vos du žingsnius į priekį. Ją supykino. Žiopčiodama ir žiaukčiodama parkrito ant kelių. Kai vėl pakėlė galvą, ant grindų pamatė didelį virtuvinį peilį. Nereikėjo net antrą kartą žvilgtelėti į jį. Iš karto atpažino rankeną, dvylikos colių plieninius ašmenis ir žinojo: jis iš virtuvės spintelės stalčiaus.

Peilis, ant kurio liko jos pirštų atspaudų.

Peilis, suteptas krauju.

Čeisas Tremeinas važiavo visą naktį, kol pradėjo brėkšti. Ritmingas ratų dunksėjimas į asfaltą, prietaisų skydelio švytėjimas, kažkokia iš radijo tyliai sklindanti melodija- viskas atrodė tarsi miglotas, labai blogas sapnas. Realu buvo tik tai, ką jis lėkdamas tolyn tamsiu greitkelio vis kartojo garsiai ir mintyse.

Ričardas miręs. Ričardas miręs.

Pats išsigando nuo garsiai ištartų savo žodžių tamsiame automobilyje. Pakirdo iš transo. Pasiziūrėjo į laikrodį. Ketvirta ryto. Važiavo jau keturias valandas. Priekyje matėsi Naujojo

Hampšyro ir Meino valstijų riba. Kiek valandų dar truks kelionė? Kiek mylių? Jis spėliojo, ar lauke šalta, ar oras kvepia jūra. Automobilis jam tapo baro kamera, uždara skaistykla, kurioje švietė žalios lemputės, sklido liftų ir prekybos centrų muzika. Jis išjungė radiją.

Ričardas miręs.

Miglotai prisiminęs telefono skambutį vėl mintyse išgirdo šiuos žodžius. Evelina nepasivargino sušvelninti smūgio. Jis vos spėjo atpažinti brolienės balsą, o ji iš karto pritrenkė jį žinia. Jokios įžangos, perspėjimo ar prašymo atsisėsti. Tik pliki faktai, pateikti Evelinos įprastu šnabždesiu. „Ričardas miręs,- pasakė ji.- Nužudytas. Moters...“

O tada, kitu įkvėpimu: „Man reikia tavęs, Čeisai.“

To jis nesitikėjo. Čeisas buvo pašalietis. Tremėinas, kuriam niekas nesivargindavo paskambinti. Tas, kuris susirinko daiktus ir išvyko iš valstijos, visam laikui palikęs šeimą. Brolis su trikdančia praeitimi. Čeisas- atstumtasis, Čeisas- balta varna.

„Čeisas- pavargėlis“, - pagalvojo jis stengdamasis nuvaikyti miego voratinklius, grasiinančius įvilioti jį į spąstus. Pravėrė langą,

įkvėpė šalto oro, jūros ir pušų kvapo. Meino kvapo. Jis, kaip niekas kitas, atgaivino vaikystės prisiminimus. Akmenuoto paplūdimio naršymas iki kulkšnių jūros žolėse. Ką tik surinktų moliuskų geldelės, tarškančios kibire. Migloje aimanuojanti rūko sirena. Visa tai sugrįžo vienu vėjo gūsiu: vaikystės, gerų laikų kvapas, tų senų dienų, kai manė, kad Ričardas – pats drausiausias, protingiausias ir geriausias brolis pasaulyje. Iki tų laikų, kai perprato tikrąją Ričardo prigimtį.

Nužudytas. Moters.

Vis dėlto žinia Čeiso nepritrenkė.

Jis svarstė, kas ji tokia, kas galėjo sukelti jai tokį įniršį, kad suvartytų peilį jo broliui į krūtinę. Na, jis galėtų spėti. Nenusisekęs meilės romanas. Pavydas dėl naujos meilužės. Neišvengiamas išsiskyrimas. O tada kilęs pyktis, kad ja pasinaudota, jai meluota, įniršis, užgožęs sveiką nuovoką ir savisaugos instinktą. Čeisas galėjo papasakoti visą scenarijų. Jis netgi įsivaizdavo moterį, panašią į visas kitas, užklydusias į Ričardo gyvenimą. Žinoma, ji patraukli. Ričardui tai buvo labai svarbu. Tačiau nuo jos dvelkia kažkoku beviltišku. Galbūt jos juokas kiek per garsus ar šypsena per daug dirbtinė, o raukšlelės apie akis at-

skleidžia, kad moteris po truputį vysta. Taip, moterį jis matė aiškiai. Tas vaizdas kėlė jam gailestį ir pasibjaurėjimą vienu metu.

Ir pyktį. Kad ir kokį apmaudą jautė Ričardui, vis dėlto jie buvo broliai. Jie dalijosi tais pačiais prisiminimais, lėtai plaukiodavo ežere tingiomis popietėmis, eidavo pasivaikščioti molu, tyliai kikendavo tamsoje. Paskutinį kartą jie rimtai susipyko, bet tolimiausiam sąmonės kampelyje Čeisas visada manė, kad jie sugebės susitaikyti. Visuomet galima viską ištaisyti ir vėl būti draugais.

Taip galvojo iki nelemto Evelinos skambučio.

Tarsi potvynis per pilnatį sukilo pyktis. Visos galimybės prarastos. Jau negalės pasakyti: „Man tu labai svarbus.“ Ar: „Prisimeni, kai...“ Kelias priešakyje susiliejo. Čeisas sumirksėjo ir tvirčiau suspaudė vairą.

Pamažu kylant saulei važiavo toliau.

Dešimtą ryto pasiekė Bas Harborą. Vienuolik-tą jau stovėjo „Dženi B“, atsukęs veidą į vėją, rankomis įsikibęs į kelto turėklus. Tolumoje Šeperdo sala kaip žema žalia kupra kilo iš miglos. „Dženi B“ laivapriekis kilnojosi per bangas ir Čeisas pajuto gerklę kylantį pažįstamą šleikštulį....